

ת"פ 50539/01/20 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 50539-01-20 מדינת ישראל נ' פלוני (אסיר)

בפני	כבוד השופטת רבקה גלט
בעניין:	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד זוסמן נגד פלוני (אסיר) ע"י ב"כ עו"ד ביילין
המאשימה	
הנאשם	

גזר דין

העבירה

לנאשם, צעיר כבן 22 שנים, מיוחסת עבירה של תקיפת עובד הציבור, לפי סעיף 382א(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

תיאור העובדות על פי כתב האישום המתוקן הוא כי ביום 4.8.19, בהיותו אסיר בכלא ניצן, במהלך מסדר הבוקר, בעוד הנאשם כבול למיטתו בידיו וברגליו על פי החלטת קצין בעניין אחר, אמר לו מפקד האגף "בוקר טוב", ובתגובה ירק הנאשם על הסוהר ופגע בפניו.

הצדדים מסכימים ביניהם כי יש להטיל על הנאשם עונשים של מאסר ופיצוי, אלא ששוררת ביניהם מחלוקת עמוקה בשאלה האם ראוי כי רכיב המאסר יהיה במצטבר או בחופף למאסר הנוכחי אותו מרצה הנאשם כיום.

כבר בפתח הדברים ייאמר כי הנאשם לוקה באוטיזם, אך מתפקד ברמה שאינה מוגבלות שכלית, כעולה מחוות דעת וועדת האבחון. הנאשם נושא כיום מאסר בן 7 שנים, מתוכן נותרו לריצוי כשלוש וחצי שנים.

טיעוני הצדדים

התביעה סבורה כי מדובר בעבירה חמורה שכולה עלבון צורב עבור הסוהר, וכי הנאשם פגע ביכולת הסוהר לבצע עבודתו ללא פחד. מתחם העונש ההולם לשיטתה נע בין מספר חודשי מאסר ועד 6 חודשי מאסר. התביעה מפנה לעברו הפלילי של הנאשם, וטוענת כי על פי חוות הדעת שהוגשו, הוא אינו סובל מבעיה קוגניטיבית. כמו כן, עניינו הקודם נדון בבית המשפט העליון שקבע כי אין המדובר במחלת נפש. לשיטתה, בנסיבות המקרה, יש להטיל עונש מאסר בתחתית המתחם, במצטבר למאסרו, וכן מאסר על תנאי ופיצוי.

ב"כ הנאשם הפנה לגילו הצעיר של הנאשם, ולעובדה שהוא נושא כיום מאסר בן 7 שנים, זאת לאחר שבית המשפט העליון מצא לנכון להקל בעונשו שהועמד בתחילה על 10 שנות מאסר, מהטעם שהוא לוקה באוטיזם. נטען כי הנאשם עצור מאז מרץ 2019 ובעצם שב"ס אינו יודע כיצד להתמודד עם צרכיו. כתוצאה מהעדר ידע, הנאשם נחשב כאסיר פסיכיאטרי, וננקטים נגדו צעדי ענישה מחמירים שהביאו לניסיונות אובדניים מצדו. רק בסוף 2019 ניתנה חוות דעתו של ד"ר תמיר אפשטיין, מומחה בהפרעת קשב למבוגרים אוטיסטים, לפי בקשת בית המשפט העליון, בה המליץ על תנאי כליאה שיתאימו לנאשם. חוות הדעת קבעה כי ראוי שהנאשם ישהה בתא לבדו, בשל קשיים בהבנת הסביבה, ובהסתגלות לשינויים, באופן המשליך על תפישת המציאות שלו. מאז הנאשם מוחזק בכלא מגן, בתא משלו. בנוסף, הנאשם נבדק על ידי ד"ר תמי בר שליטא, מומחית לוויסות חושי שמצאה כי הנאשם סובל מתגובות יתר חושיות הגורמת לו לחוות גירוי חושי בלתי מזיק, כגורם סבל, מה שיכול להוביל לתגובה אימפולסיבית ואף אגרסיבית או חרדתית. נטען כי יש לבחון את מידת החומרה באירוע דנן, לאורם של האבחונים הרפואיים, ובשים לב לכך שהנאשם היה כבול למיטתו במשך 12 שעות קודם לאירוע. בהקשר זה, טען ב"כ הנאשם כי הנאשם מסר לו שסבל באותה שעה כיוון שהיה מוטל במיטה רטובה משתן. כיום, הנאשם סגור בתאו 22 שעות ביממה, ויוצא לשיחת חינוך פעמיים בשבוע למשך שעה, ולרפיו בעיסוק פעמיים בשבוע. עד לאחרונה, היה אזור ברגליו גם בזמן הטיול היומי בחצר, והוא מוגדר כמצוי בסיכון גבוה לבריחה, למרות שלא ניסה לברוח אלא שמוגבלותו גורמת לתגובות בלתי צפויות. ב"כ הנאשם המשיך ותיאר את תנאי מאסרו של הנאשם, חוסר שיתוף פעולה עם הסוהרים, חרדה שלו מפניהם, והתנהגות אימפולסיבית המתורגמת לעבירות משמעת, שגוררות ענישה משמעתית, וחוזר חלילה. לדעת ב"כ הנאשם, ההתנהלות מול הנאשם נעשית ללא כל ידע מקצועי וללא התייחסות לצרכיו הרפואיים והוא נאלץ כבר מספר פעמים לפעול באמצעות עתירות אסיר. נוכח הנסיבות החריגות והייחודיות, עתר ב"כ הנאשם לקבוע כי מתחם העונש ההולם כולל ענישה צופה פני עתיד כרכיב עיקרי. לחילופין, עתר לסטייה מן המתחם. בנוסף, ביקש להימנע מהטלת קנס, כיוון שהנאשם אינו עובד, והקנס יפול למעמסה על הוריו.

אביו של הנאשם ביקש לומר דברו, ובשל חריגות הנסיבות קיבל רשות לכך. בדבריו תיאר את קורות המשפחה מאז ילדותו של הנאשם, הקושי בהתמודדות מול מסגרות חינוכיות שונות בארץ ובחו"ל, בעיות ההתנהגות שנתגלו, החשש לבעיה נוירולוגית, וגילוי של גידול בראשו של הנאשם. בהמשך, תיאר את ההסתבכות בעבירות מחשב בגיל הנעורים, מה שהוביל למעצרו של הנאשם. האב סיכם בכאב, כי בנו היחיד עצור מגיל 18 ושלושה חודשים עד היום.

הנאשם קיבל את הזכות לומר את דברו האחרון (בוועידה חזותית, בהתאם להוראות לתקופת הקורונה) ואמר כי העבירה בוצעה כיוון שהיה כבול, וסבל מאד. כשנתבקש לפרט, אמר שלא ישן כל הלילה, המזרון שנכבל אליו היה מסריח מריח של שתן, האזיקים היו חזקים, והדבר נמשך על פני 12 שעות. לאחר מכן, הגיע מפקד האגף ודיבר עמו "לא יפה", ואז ירק עליו. הנאשם הביע תקווה לכך שיתקבלו עתירות שהגיש ויהיה יותר טוב.

מתחם העונש ההולם

אין צורך להכביר מילים אודות חומרתה של העבירה של תקיפת עובד הציבור. בייחוד, נפסק כי יש להחמיר עם כל הפוגע בשוטרים או סוהרי שב"ס, שהם בעלי הסמכות לאכיפת החוק. ברע"פ 1922/11 רחמימוב נ' מד"י (17.3.11), אמר בית המשפט העליון:

"הציבור נותן את מבטחו בעובדי הציבור ונציגי החוק, וטובת הציבור מחייבת כי יובטח להם שיוכלו למלא את תפקידם ללא מורא וללא פחד מבעלי אגרוף,

מתוקפנים ומאיימים. לכן הכרח להטיל ענישה של ממש, גם למען ישמעו וייראו... בתקופה המתאפיינת בגלי אלימות פיזית ומילולית כלפי עובדי ציבור, שומה להגן על השירות הציבורי ועל עובדי הציבור מפני פגיעה בלתי ראויה בכבודם ובמעמדם... על כן בתי המשפט מחויבים להכביד את ידם ולתת עונשים מרתיעים".

כמו כן, נאמר בע"פ 5214/13 מחמוד סירחאן נ' מד"י (30.12.2013):

"...אכן, יש להביע סלידה ושאת נפש ממעשי תקיפה המכוונים כלפי העוסקים במלאכת השמירה על בטחונו של הציבור ועל אכיפת החוק. "מעשי תקיפה ואיומים כלפי שוטרי משטרת ישראל, רק מפני שהם ממלאים את תפקידם כחוק, מערערים את המוסכמות הבסיסיות ביותר של החברה הדמוקרטית בה אנו חיים. חברה המכבדת את שלטון החוק ואת זכויותיו של הזולת לא תאפשר פגיעה בנציגי החוק, וכל פגיעה שכזו צריכה להיתקל בקיר ברזל של אפס סובלנות... אינטרס הציבור מחייב אפוא ששוטרים יוכלו למלא את תפקידם ללא מורא ופחד... מדיניות של ענישה מכבידה ומרתיעה בגין עבירות אלימות נגד שוטרים משרתת אינטרס זה ועל כן היא ראויה".

ואמנם, במקרים חמורים, בהם בוצעה עבירת תקיפה אלימה כלפי סוהרים או שוטרים, נוהגים בתי המשפט להטיל עונשי מאסר מכבידים. כך היה במקרים אליהם הפנתה התביעה בטיעוניה (ת"פ 19369-12-17 מד"י נ' חמאמרה (18.6.20); ת"פ 57226-03-19 מד"י נ' כוטייר (31.12.19)), וכך במקרים נוספים, בייחוד כשמדובר בנאשמים בעלי עבר פלילי משמעותי, או בעבירות אלימות קשות שלעיתים הותירו חבלות (למשל: רע"פ 2065/14 אבו מדיע'ם נ' מד"י (9.6.2014); רע"פ 8172/10 גזאוי נ' מד"י (18.11.10); ע"פ 1860/07 נחמני נ' מד"י (14.6.2007); ע"פ 3287/08 מד"י נ' ברדוגו (10.7.08) ת"פ 27973-02-17 מד"י נ' מון (9.5.18); עפ"ג (מחוזי מרכז) 22165-04-16 מרדאוי נ' מד"י (19.02.2017); ת"פ 5811-11-14 מד"י נ' אדרי (7.5.2018)).

עם זאת, במקרים רבים מאד, הניתנים לאיתור במאגרי הפסיקה, הסתיימו הליכים פליליים בגין עבירות של תקיפת סוהר או שוטר, ללא הטלת מאסר בפועל, זאת בשל העדר חומרה יתרה או בשל נסיבות אישיות של הנאשם שהצדיקו זאת. בכל המקרים הללו, הסתפקו בתי המשפט בעונשי מאסר על תנאי, בליווי רכיבי ענישה נלווים כגון: של"צ, קנס ו/או פיצוי למתלונן. מפאת ריבוי המקרים הללו, אסתפק בהפניה לדוגמאות, שניתן לאתר עוד רבות כמותן: רע"פ 4592/14 רוטמן נ' מד"י (25.8.14); עפ"ג 50844-12-12 שחר נ' מד"י (13.2.13); ע"פ (מחוזי י-ם) 15185-07-14 קליין נ' מד"י (21.9.14); ת"פ 3856-04-11 מד"י נ' פלק ואח' (20.9.15); ת"פ 10805-04-15 מד"י נ' זקן (6.3.2016); ת"פ (ב"ש) 5893/08 מד"י נ' צויר (20.2.11); ת"פ 1069/08 מד"י נ' אנשין (11.2.13); ת"פ 3752/09 מד"י נ' איבריגימוב (20.5.13); ת"פ 45107-07-11 מד"י נ' מליונס (2.4.12); ת"פ 62819-05-17 מד"י נ' שטרית (28.2.18); ת"פ 2020-07-15 מד"י נ' סיאם (22.11.17); ת"פ 17049-06-15 מד"י נ' טגניה (18.3.18)).

בענייננו, הנאשם ירק בפניו של מפקד האגף, בשעה שהאחרון בירך אותו בברכת בוקר טוב. כמובן, אקט שכזה יש בו כדי לפגוע בזכותו של הנפגע לשמירת שלומו, ואף לגרום לו תחושת עלבון או השפלה.

עם זאת, ולצד תחושותיו של הנפגע, מחובתו של בית המשפט לבחון את נסיבות ביצוע העבירה, ואת מידת אשמו של הנאשם. בהקשר זה, יש משקל רב לעובדה שהנאשם לוקה באוטזים, ואת העבירה ביצע לאחר ששכב כבול למיטתו בידיו וברגליו על פני למעלה מ-12 שעות, כחלק מענישה בגין התרחשות אחרת.

יובהר, לא הועלתה מפי הנאשם טענה להגנה של העדר אחריות פלילית מחמת מחלת נפש, ולא נטען לקיומו של ליקוי שכלי התפתחותי, לפיכך אין צורך לדון בסוגיות אלה. בנוסף, ראוי לציין כי בנוגע לעבירות החמורות בגין הוא נושא כיום מאסר, התנהל הליך של ערעור בבית המשפט העליון, שם נדונה בהרחבה שאלת אחריותו הפלילית (ע"פ 9197/18 פלוני נ' מד"י (23.1.20)). באותו עניין, קבע כב' השופט ג' קרא:

הנה כי כן, כלל המומחים הרפואיים, לרבות המומחית מטעם ההגנה, מסכימים שאין למערער הפרעות פסיכוטיות. לפיכך, אין לו מחלת נפש כהגדרתה בסייג אי שפיות הדעת. לאור האמור, קביעתו של בית משפט קמא לפיה אוטיזם הינו מחלת נפש אינה עולה מהראיות ואף נוגדת את עמדת המומחים מטעם התביעה אותה העדיף בית משפט קמא על פני עמדת המומחים מטעם ההגנה. משכך, דין קביעה זו להתבטל. אוטיזם כשלעצמו אינו עולה כדי "מחלת נפש" כאמור בסייג אי שפיות הדעת.

בענייננו, לא הובאו חוות דעת לתמיכה בטענה שיש למערער ליקוי שכלי והמומחים לא טענו זאת. ההגנה לא טענה בנימוקי הערעור כי למערער יש ליקוי שכלי וגם בית משפט קמא לא קבע שלמערער יש ליקוי בכושרו השכלי.

...

המערער, שהיה מודע לאיסור שבמעשים שהוא עושה, התעניין בזמן עשייתם בגורלו של אחר, שביצע מעשים דומים לשלו והוגש נגדו כתב אישום בארצות הברית. המערער ביצע במשך שנים עבירות רבות תוך הסוואת זהותו באמצעים מתוחכמים כדי למנוע מרשויות האכיפה להגיע אליו. לשם כך, למשל, השתמש בשירות ביטפון באמצעותו חייג לקרבנותיו באופן אנונימי ומוצפן ממחשבו; התחבר דרך רשתות של שכנים; חדר למחשבים של אחרים וביצע דרכם את העבירות; השתמש בשירותים שאפשרו עיוות קולו; השתמש בשירותים שאפשרו שהמחשב "ידבר" עבורו וישמיע את דבריו באזני מי שנועד לשמוע אותם. המערער השתמש לצורך ביצוע העבירות בביטקוין (מטבע וירטואלי) שהשימוש בו אינו מצריך הזדהות. בנוסף, חלק מפעילותו העבריינית נעשתה באמצעות ה"רשת האפלה" בה פועלים עבריינים המבקשים להסתיר זהותם. לא בכדי רשויות החקירה בישראל ובארה"ב ניסו במשך שנתיים תמימות לאתר את מבצע העבירות הללו. המערער ידע שמחפשים אותו והקפיד להסוות את זהותו.

לאור כל האמור לעיל, התביעה הרימה את הנטל לשכנע בדבר אי תחולת הסייג והמערער לא הצליח לעורר ספק סביר בדבר תחולתו.

עולה מן הדברים הללו, כי דעת בית המשפט העליון היא שלא מתקיים סייג לאחריות פלילית בעניינו של הנאשם, ואף לא נקבע כי הוא קרוב לסייג.

בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, מחובתו של בית המשפט לבחון את מידת אשמו של הנאשם, לצורך קביעת מתחם העונש ההולם. בהקשר זה, ניתן ללמוד רבות מתוך עתירת אסיר שהגיש הנאשם ונדונה בפני כב' השופט א' יעקב (עת"א 60353-05-19 ק' נ' שב"ס). מפרוטוקול הדיון באותה עתירה עולה לכאורה, כי הסיבה לכבילת הנאשם למיטה היתה נעוצה בהשתוללות בתא בשל מצבו, אשר לא היה ידע מקצועי לסוהרים כיצד להתמודד עמו. בפסק הדין שניתן בעתירה ביום 4.2.20, קבע כב' השופט א' יעקב, כי מצבו של הנאשם מחייב התייחסות מיוחדת של שב"ס, אך לא קיים נוהל לטיפול באסירים הלוקים באוטיזם. עוד נקבע כי נדרש נוהל מוסדר שכזה ויש להתאימו לכל אסיר באופן פרטני שכן כל מקרה של אוטיזם ייחודי לעצמו. בעניינו של הנאשם, מצא כב' השופט לנכון לתת הוראות והמלצות בעניין אופן כליאתו, כך שישהה לבדו בתא, ויישקלו מחדש סיווגו כבעל סיכון גבוה לבריחה, תדירות החיפושים המבוצעים בתאו, וכבילתו למיטה.

למקרא פסק הדין בעתירה, עולה בבירור שאין די ידע בשב"ס, כיצד להתנהל עם אסירים הלוקים באוטיזם, ולמרבה

הצער התוצאה בעניינו של הנאשם היא נקיטת צעדים מחמירים ונוקשים כלפיו, שלא זו בלבד שאינם מותאמים, אלא יש בהם כדי להגביר את מצוקתו. ניתן להתרשם כי מציאות זו עוררה את מורת רוחו של בית המשפט המחוזי הנכבד.

מטעם הנאשם הוגשה חוות דעתה של ד"ר בר שליטא, שניתנה במסגרת העתירה, ממנה עולה כי הנאשם אובחן על ידה כסובל מהפרעת וויסות חושי. המדובר בהפרעה הגורמת לחוויה של גירוי חושי שגרתי כגורם נזק או סבל, והתגובה עלולה לבוא לידי ביטוי באגרסיביות, אימפולסיביות וחרדה. נכתב כי תסמונת זו שכיחה מאד בקרב אנשים המצויים על הרצף האוטיסטי, והטיפול בה כרוך בהתאמת סביבת המגורים והפעילות, על מנת למתן את האפקט. כעולה מחוות הדעת, תנאי הכליאה של הנאשם אינם מאפשרים לבצע את ההתאמה הנדרשת שהיתה מקילה עליו, והומלץ לשלבו בטיפול ריפוי בעיסוק. עולה מתגובת שב"ס לעתירה כי הנאשם זוכה לפגישות טיפוליות פעמיים בשבוע בלבד.

לנתונים אלה, שהוכחו במאזן ההסתברויות, ישנה חשיבות רבה בעת בחינת מידת אשמו של הנאשם, שכן מעבר לתיאור המצוקה עמה הוא נאלץ להתמודד בשגרה, יש בהם כדי לתת פשר להתפרצותו כלפי מפקד האגף במועד העבירה. נזכיר שוב, הנאשם ירק על מפקד האגף לאחר ששכב כבול למיטה, בידיו וברגליו, על פני 12 שעות, ולפי דבריו חש סבל בשל ריח ומגע שתן. משהוסברה הפרעת הוויסות החושי שהוא לוקה בה, ניתן להבין את מידת התסכול שחוווה, אשר הובילה להתפרצותו.

המסקנה המתבקשת היא כי במקרה ייחודי זה, אין הצדקה לפרש את היריקה כלפי מפקד האגף כמעשה שנועד להשפילו ולבזותו, אלא כמעשה שנתן ביטוי לתסכול והעדר היכולת של הנאשם להתמודד עם כבילותו, בשל היותו לוקה באוטיזם ובתסמונת וויסות חושי. לדעתי, כל בר דעת היה מפרש כך את מעשי הנאשם, וניתן להניח שאף מפקד האגף עצמו, שהוא גורם מקצועי בשב"ס, פירש אותם בדיוק כך. כמובן, אין במסקנה זו כדי להביא להשלמה עם מעשי תקיפה, וודאי לא כלפי אנשי שב"ס, ועל כך הנאשם נותן את הדין.

לאחר שראינו כי מדיניות הענישה הנוהגת בגין עבירות דומות מאפשרת ענישה ללא רכיב מאסר בפועל, הרי ברור שאין זה מחויב המציאות להטיל מאסר בפועל בעניינו של הנאשם דנן. לפיכך אני קובעת כי המתחם ההולם את העבירה דנן, מאפשר להטיל עונש הצופה פני עתיד, והוא נע בין עונש שכזה ועד מאסר קצר שיכול שירוצה בעבודות שירות.

העונש המתאים לנאשם

כפי שנכתב קודם, הנאשם מרצה כיום מאסר ממושך, בגין שורת עבירות שביצע בחלקן בעודו קטין. המדובר בפרשה חמורה במיוחד, שכללה שמונה אישומים בעבירות של סחיטה באיומים (ריבוי בירות), פרסום ידיעות כוזבות הגורמות פחד ובהלה (ריבוי עבירות), ידיעות כוזבות בנוגע לעבירת פשע (ריבוי עבירות), קשירת קשר לפשע, איומים, התחזות כאדם אחר, נשיאת נשק, תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, תקיפה הגורמת חבלה של ממש, מתן אמצעים לביצוע פשע, פרסום תועבה ובו דמות של קטין, החזקת פרסום תועבה ובו דמותו של קטין, תיווך לסחר בסם מסוכן (5 עבירות), חדירה לחומר מחשב כדי לעבור עבירה אחרת (ריבוי עבירות), מידע כוזב (ריבוי עבירות), והלבנת הון.

כעולה מפסק הדין שניתן בערעור בבית המשפט העליון, הנאשם איים על שדות תעופה, חברות תעופה, תחנות משטרה, קניונים ובתי ספר, מאות פעמים, כשהודיע כי במטוסים הוטמנו מטעני חבלה העתידים להתפוצץ או שיבוצע בהם פיגוע ירי, כל זאת באמצעות האינטרנט, תוך שימוש באמצעים טכנולוגיים מתוחכמים לצורך הסוואת מקור ההתקשרות. מעשיו גרמו לפאניקה בציבור, להזנקת כוחות חירום, לפינוי מקומות ולנחיתת מטוס שלא ביעדו; הנאשם הציע ב"רשת

האפלה" את שירותיו בביצוע שיחות כאלו תמורת תשלום וכן הציע למכירה סרטוני הדרכה כיצד לבצע עבירות; הנאשם שכר ב"רשת האפלה" שירותים של אנשים שיבצעו עבורו כ"קבלני משנה" חלק משיחות האיום, הנחה אותם ושילם להם בביטקוין; הנאשם התקשר בכ-48 מקרים לתחנות משטרה ואיים כי הוא מחזיק בילדים או בבני משפחה כבני ערובה בכתובת מסוימת וכי הוא יוציאם בקרוב להורג ויירה בשוטרים שיגיעו למקום. כוחות משטרה וכוחות מיוחדים הוזנקו בחלק מהמקרים לכתובות שמסר; הנאשם הטריד בשיחות טלפון ואיים על ג'ורג' ליטל, בכיר לשעבר במשרד ההגנה האמריקאי, ושלח אדם לסחוט באיומים את ארנסטו לופז, סנאטור מדינת דלאוור בארה"ב; כשהגיעו שוטרים לביתו, תקף קצינת משטרה, חטף את נשקה, וגרם לפציעתה; הנאשם תיווך בחמש עסקאות למכירת סמים בשווי כולל של כ-955 דולר, ששולם לו בביטקוין; הנאשם מאז היותו בן 14 החזיק בכ-123 תמונות ובכ-117 סרטים המציגים מין של קטינים ותכנים פדופיליים, והציע באינטרנט לשלוח למתעניינים תכנים אלו בתמורה לתכנים פדופיליים אחרים. בית המשפט המחוזי הטיל על הנאשם עונש מאסר למשך 10 שנים, אך עונשו הופחת בבית המשפט העליון והועמד על 7 שנות מאסר.

בנוסף, הנאשם נדון ביום 17.5.20 בגין עבירות של סחיטה באיומים ופרסום ידיעות כוזבות הגורמות בהלה בציבור, שבוצעו בנסיבות דומות לקודמותיהן, והוטל עליו עונש מאסר למשך 12 חודשים אשר מתוכו ירצה 45 יום במצטבר למאסר הממושך שהוא נושא כיום.

העבר הפלילי יישקל לחומרא. לצד זה, יש לשים לב לכך שהנאשם לא הורשע מעולם בעבירת אלימות פיזית, וכל העבירות בוצעו באמצעות האינטרנט, לרבות עבירת הסחיטה באיומים.

על פי אבחון פסיכיאטרי שנערך לנאשם על ידי ד"ר תמיר אפשטיין בשנת 2019, עולה כי הוא מצוי בבידוד חברתי, ישנה פגיעה ניכרת בהדדיות רגשית, ותגובות הופכיות תוך סיכון עצמו. כמו כן, נכתב כי שיפוטו הכללי והחברתי לקוי, והתובנה למצבו אף היא לקויה ביותר. על פי חוות הדעת, הגם שלא ערך אבחון פורמאלי, הממצאים תומכים באבחנה לפיה הנאשם מצוי על הספקטרום האוטיסטי, עם הבנה לקויה של השפעת מעשיו על אחרים, נוקשות כללית ומחשבתית, ויכולת הסתגלותית, בעיקר למשתנים אנושיים, נמוכה ביותר. בעצם, אין מחלוקת בין הצדדים לגבי אבחנה זו.

בינתיים, ניתן להתרשם כי מצבו של הנאשם בכלא אינו שפיר, הוא מרבה להיענש, וביצע מספר לא מבוטל של ניסיונות אובדניים, כפי שעולה מדו"חות מב"ן שהוגשו. עולה כי קיימת מודעות למצוקת הנאשם, ולצרכיו הייחודיים אצל רשויות שב"ס, שכן במענה לעתירת האסיר הנזכרת לעיל, נכתב: "התרשמות וועדת טיפול פסיכיאטרי הינה מאסיר אשר זקוק לתשומת לב רבה ולהכלה, לתיווך רב בתקשורת עם הסביבה... ניכר פער בין יכולותיו הקוגניטיביות לבין יכולתו להכיל תסכול או להבין סיטואציות אליהן נקלע ... במצבים מעוררי חרדה, עלול להיות בלתי צפוי. קיימת חוסר הבנה בסיסית של הנאשם בנוגע למשמעות היותו במאסר וההכרח לשמור על הגבולות והכללים...". המסקנה הברורה מן הדברים הללו, מבלי למעט מן העבירה, היא כי הנאשם חווה סבל רב במאסר, וספק בעיניי אם יש בהוספת מאסר על מאסר כדי להביאו להפיק איזשהו לקח.

בנסיבות הללו, יש להכריע האם ישנה הצדקה להטלת מאסר בפועל במצטבר למאסר הממושך שעוד נותר לריצוי. לדעתי, בשים לב לכך שאף לדעת התביעה ראוי להטיל עונש בתחתית המתחם, התשובה לשאלה זו היא שלילית, ולא נדרשת הטלת מאסר נוסף כדי להביא את האינטרס הציבורי על סיפוקו. יש לקוות כי הקנס שיוטל יועיל לסייע לנאשם להפיק לקח.

לאחר כל זאת, אני גוזרת את העונשים הבאים:

א. 2 חודשי מאסר בפועל, אשר ירוצו בחופף למאסרו.

ב. 2 חודשי מאסר על תנאי, למשך שנתיים מהיום, והתנאי הוא שלא יבצע עבירות אלימות כלפי עובדי ציבור או שוטרים.

ג. פיצוי למתלונן בסך 1,000 ₪. הפיצוי ישולם בתוך 90 יום מהיום.

בשולי גזר הדין, אני מוצאת לנכון להפנות שוב לפסק דינו של כב' השופט א' יעקב בעתירת האסיר, ומצטרפת להתרשמותו, לפיה נדרשת התאמה של תנאי הכליאה לצרכים הייחודיים של הנאשם. נדמה כי בכך טמון סיכוי לשיפור התנהגותו, ומניעת אירועים כמו זה.

זכות ערעור כדין.

ניתן היום, ה' שבט תשפ"א, 18 ינואר 2021, במעמד הצדדים.